

и свойства-та му, славѣ-тъ на лице-то му и на дѣла-та му, отношеніе-то му къмъ насъ, и наше-то къмъ него и къмъ Бога Отца и Св. Духа чрезъ него — то е познание-то Христо-во. Да узнаемъ Исуса Христа за себе си, е да го имаме утѣшеніе, веселіе, сила, справедливость, другарь и нашъ цѣль.”

Слѣдующе-то мѣсто отъ единъ богословъ съдържава сѣщество-то на много отъ горѣ-реченны-ты правила. “ Нека пакъ въставлява и това Писанія-та въ наше-то прилѣжаніе и въ нашѣ-тъ обичь, че главный-тъ имъ подлогъ е Избавитель-тъ ни, и чрезъ него изработено-то спасеніе, — и че тѣ съдържаватъ проповѣди-ты, увеличаванія-та на добродѣтели-ты, и че тѣ сѣ пакъ живый-тъ образъ на несквернѣ-тъ му красотѣ. Ако ся упражняваме съ по голѣмо усердіе въ прочитаніе-то имъ, щѣхме да виждаме въ тѣхъ ежедневно по много нѣща за него [сир. за Избавитель-тъ], и така безъ друго щѣхме да го обычаемъ повече. Потрѣбно е да гледаме въ тѣхъ прилѣжно. Писаніе-то не е друго освѣнь едно влагалище, въ което трѣбува да желяемъ да гледаме *духовнѣ-тъ мисль*. Ные обыкновенно прочитаемъ Писанія-та бързо, и не гледаме нищо друго, а само вънкашнѣ-тъ имъ часть, и споредъ това намираме въ тѣхъ толкова малкѣ сладость. Прочитаемъ ги, а не ги испытываемъ както ся заповѣда. Ако быхме копали въ тайнѣ златнѣ рудницѣ, то намѣрили быхме съкровища утѣшителны и неисчерпаемы, които можахъ да дадѣтъ вещество въ най лоши-ты времена.